

6 Eva

„Nevíte, komu dneska můžete věřit,“ pokračovala Marie.

„V tom máte asi pravdu.“

„Poslali úplný ucho, abychom je nepodezíraly. My ale nejsme žádný vycucaný střeva.“

„Třeba je v tom chudák holka nevinně.“

„Nebudte tak důvěřivá, Matko,“ Marie opět ztišila hlas. „Všude se to hemží samými – ehm – těmi – kolaboranty.“

„Pssst, zbláznila jste se?“ napomenula ji nadřízená. „Tohle už příště neříkejte. I stěny mají uši.“

„Omlouvám se.“

„Možná na tom ale opravdu něco bude, musíme být opatrné. A přísně střežit naše tajemství!“

V tu samou chvíli jsem ucítila příjemnou vůni právě dopečeného pečiva. Snídaně byla hotová. Odcupitala jsem ode dveří jako myška a vrátila se zpět do pokoje. Tam jsem se zděšeně posadila na postel.

Takže ony si myslí, že mě sem poslali nacisti? Že je mám špehovat a donášet na ně? Vždyť nejsem žádné gestapo! rozplakala jsem se.

Jak to tady s nimi vydržím? Mají mě za zrádce, nevěří mi a nikdy mě nepřijmou mezi sebe.

Ach, maminko, proč jsi tohle dopustila? Anežka přišla o místo, Matka Rottová s Marií jsou vyděšeny k smrti a mně se život obrátil v peklo. Nemohla jsem jít jednoduše do textilky?

Litovala jsem všechny i sama sebe, proklínala celý svět a toužila se vrátit domů. Když tu mě najednou zachvátila nezodpovězená otázka.

Jaké strašné tajemství musí ženy v opatrovně tak přísně střežit?

Po několika dnech jsem se trochu uklidnila. Snažila jsem se brát věci takové, jaké jsou. Co jiného se dalo dělat? Jít za Matkou Rottovou a přiznat jí, že jsem sice poslouchala za dveřmi, ale nepatřím k nacistům? Pohlížela by na mě jako na zvěda a potvrdilo by to pouze její domnělou teorii.

Raději jsem proto zůstala zticha a dělala svou práci, jak nejlépe jsem uměla. Obě ženy mě bedlivě sledovaly. Snažily se nevzbudit podezření, jelikož ale nadskočily z každého mého ochomýtnutí kolem, věděla jsem, která bije.

Dalším důkazem se jednoho dne stalo i předání dopisu. Bylo ráno. Děti po snídani znuděně čekaly na vyučování a mí malí kloučci si hráli na zemi. Když Matka Rottová vstoupila do jídelny, okamžitě zamířila mým směrem.

„Máš tady psaní,“ podala mi nažloutlou obálku.

„Děkuji.“ Ještě dříve, než jsem dopis stačila otevřít, můj zrak upoutal rozlepený okraj obdélníku. Mohlo se zdát, že je neporušený, stopy po lepidle však vyznívaly jinak. Někdo nebral ohled na listovní tajemství, otevřel jej a nešikovně zalepil.